

Деймън Найт
Кукловодът

Когато здравият мъжага се изправя на вратата, обстановката мигом се променя – всички в залата правят стойки като кучета на лов. Свирачът спира да разхожда пръсти по клавишите, двамата пияници, подхванали мръснишка песен, затварят усти, спретнатите люде с коктейлни чаши в ръце прекъсват разговорите си.

– Пит! – изпищява жената, който е най-близо. Мъжagата, притиснал до себе си две момичета, уверено влиза в залата.

– Как преживява пиленцето ми? Страхотно апетитна си, Сюзи, бих те изклюпал, ама вече закусих здравата. Хей, Джордж, разбойник такъв... – Пуска момичетата, придърпва един зачервен от притеснение плешив дребосък и го тупа по рамото. – Ти показва класа, приятелче! Ей Богу, голяма работа си, честна дума! А сега СЛУШАЙТЕ КАКВО ЩЕ ВИ КАЖА! – крещи той и прекъсва възгласите „Пит е това, Пит!“

Поднасят му чаша с мартини. И стърчи той – ослепителен, висок, загорял, в идеално скроен смокинг, и демонстрира зъбите си, бели като маншетите на ризата му.

– Ние дадохме представление! – обявява той.

Вълна от възторг, многогласен брътвеж: „При това какво представление, Пит, Боже, какво представление...“

Той вдига ръка.

– Представление за чудо и приказ!

Същите възторзи, същите овации.

– Явно стопанинът е шашнат, веднага подписа договор за есента!

Писъци, възгласи, аплодисменти. Мъжagата явно иска да добави нещо, но видимо поласкан, се отказва, а те, натискайки се един в друг, се тълпят около него – един да му стисне ръката, друг да го прегърне, трети да му прошепне възхищение...

– Всички ви обичам, всички! – крещи той. – А защо да не полудуваме малко, а?

Всички се оживяват и се завръщат по местата си. Чува се масово звънтене на чаши.

– О, Господи, Пит! – с благоговение възклицава някакъв дръгльо с изпъкнали очи. – Когато строши аквариума, едва не се подмокрех, ей богу!

Мъжagата се хили щастливо.

– Да беше си видял мутрата! И аз не мога да забравя онези рибета, дето се разпляскаха по сцената. А аз какво да правя? Няма къде да мърдам, значи, падам на колене... – мъжagата пада на колене, притиска се към пода, уж разглеждайки някакви въображаеми риби, – и им казвам:

„Хайде, мъничета, връщайте се обратно в хайвера си!“

После се надига от пода под взрив от бурен смях. В търсене на удобна позиция, зрителите се нареждат наоколо амфитеатрално. Които са по-далеч, се качват на дивана, на бара и върху пианото. Тогава се чува нечий вопъл:

– Пит, изкарай песничката за златната рибка!

Одобрителни възгласи, викове: „За златната рибка, Пит, за златната рибка!“

– Добре де. – Мъжagата, целият превърнал се в усмивка, сяда върху облегалката на фотьойл и вдига чашата си. – И къде е музиката?

Суматоха около пианото. Накрая някой успява да се вреди, чуват се акорди, мъжagата прави смешна физиономия и започва:

– Ех, да бях рибе... Златното рибе... Подир гадже щях да ахна... и с опашка да й махна...

Кикот. Най-неудържимо се хилят момичетата, широко разтворили начервените си устни. Една румена от смях блондинка слага ръце върху коленете му, друга се настанява, плътно притисната до него.

– Е, сега ако трябва сериозно... – казва мъжagата.

Нов изблик на кикот. Той започва артистично:

– За вас шега, за мен истина, но ви казвам честно – без вас не бих се справил. Тъй като виждам между нас чуждестранни репортери, искам да представя главните бачкатори, без които не бих се справил. Най-напред Джордж, нашият трипръст ръководител на джаза. Той днес така нажежи играта, че никой не може да се сравнява с него. Обичам те, Джордж, мамка му!

И прегръща плешивия дребосък.

– После Рути, моята любов до гроб! Хей, къде си?... Миличкото ми, ти днес беше най-хубавата, детето ми, най-готината!

Целува тъмнокосо момиче. Тя изпищява и заравя глава в могъщите му гърди.

– И Франк – той се навежда и хваща дръгълото с изпъкналите очи. – Какво да кажа за теб, легнал си ми на душата!

Дръгълото, вдървен от щастие, мига на парцали. Едракът го награждава с приятелско потупване.

– Соул, Ерни и Мак, моите писатели драматурзи. На тях и Шекспир може да им завиди!

Грамадата изрича имена, те един подир друг идват при него да му стиснат ръката. Жени в екстаз го целуват, ридайки.

– Моят дубльор – продължава той. – Моят сладур. Също и...

* * *

– А сега – казва той след дълга пауза, поел дълбоко въздух, когато от възбуда публиката е затаила дъх, – искам да ви представя моя кукловод.

Настъпва тишина. Лицето на грамадата е някак замислено и напласнено, като при болка. Замръзва. Стои, без да диша и с изцъклени очи. Момичето, седнало до него, се изправя и отива в дъното на залата. Плътът на гърба на неговия смокинг се разцепва от горе до долу и от съдраното се показва някакво мъничко човече. Лицето му е бледо, лъщящо от пот, с черен калпак вместо коса. Съвсем дребничък, почти джудже, с тесни рамене и куц. Кафявата фланела и черните му гащи са в големи петна от пот. Като излиза от тялото на мъжагата, старателно затваря съдраното на смокинга. Мъжагата замира като вдървен с глупаво равнодушно изражение на лицето.

Дребосъкът облизва нервни устни и се смъква от фотьойла на пода.

– Здравсти, Фред! – обажда се някой от публиката.

– Здравсти! – отвръща Фред и маха с длан.

Годините му са около четирийсет. Има тлъст нос и кротки очи. Пискливият му глас звучи неуверено.

– Пък представлението наистина не беше лошо, нали?

– Така е, Фред – отвръщат другите.

Изтрива с длан чело.

– Вътре е доста топличко – казва с усмивка, като че ли извинявайки се.

– Така е, Фред – съгласяват се останалите.

Тези, които са по-далеч, един след друг се извърщат и се събират на малки групички. Стават по-словоохотливи.

– Слушай, Тим, мога ли да си понаквеса гърлото? Нали разбираш, не обичам да го оставям самотен – и посочва замръзналия мъжага.

– Нямах проблем, Фреди. Какво да ти наля?

– Ами... нали разбираш... такова... може ли халба бира?

Тим му донася пилзенско във фирмена чаша и той отпива жадно, като се оглежда неспокойно наоколо. Повечето вече са седнали, неколцина се размотават около вратата с намерение да си тръгват.

– Почакай, Рути – казва мъничкото човече, като отива до момичето. – Голям майтап падна, когато аквариумът стана на парчетии, не съм ли прав?

– Какво?... Извинявай, лапо, бях се разсеяла.

– Ами... нищо. Майната му.

Момичето за миг го докосва по рамото.

– Извинявай, скъпи, изчезвам. Трябва да хвана Робинс, преди да е духнал.

И хуква към вратата.

Дребосъкът слага чашата на масата пред себе си, сяда и започва нервно да кърши пръсти. Около него са останали само двамина – плешивото мъниче и дръгълото с изпъкналите очи. По устните му пробягна тревожна усмивка; гледа ту единия, ту другия.

– Такива ми ти работи – казва. – Тези представления, момчета... такова де... вече взеха да ни омръзват. Струва ми се, че е време да помислим...

– Слушай, Фред – казва плешивият, наведен напред и сложил длан върху ръката му. – Що не вземеш да се мушнеш обратно, а?

Почти минута дребосъкът го гледа объркано, навежда очи. Изправя се, преглъща и казва:

– Е, какво пък...

После пак се качва на фотъйола откъм гърба на мъжагата, отваря разпраното отзад на смокинга и прехвърля един подир друг двата си крака вътре. Неколцина го следят с каменни лица.

– Мислех, че ще издържите, поне мъничко ще ми е по-спокойно – казва той неуверено, – ама къде ти...

Прибира и двете си ръце в кухнята под смокинга, изтегля нещо със замах и потъва вътре. Мургавото му объркано лице изчезва.

Мъжагата неочаквано се оживява и се надига от фотъйола.

– Хей, вие! – изкрещява той. – Може ли някой от вас да ми каже – абе ние купон ли имаме, или какво?! Хайде, поразмърдайте си задниците!

Лицата наоколо се проясняват. Повечето се скупчват около него.

– А сега изгарям от желание да чуя ето този мотив – и започва ритмично да удря длани. След малко се намесва пианото и всички започват да плясват в такт.

– Така. Искам сега да разбера следното: ние живи ли сме, или си чакаме катафалките?! Всички вкупом, че съм оглушал!

Слага шепи на ушите си под тържествуващия рев на тълпата.

– Още по-силно, оглушал съм!

Тълпата крещи неистово: „Пит! Пит!“

– Нямам нищо против Фред – казва искрено плешивият. – Струва ми се, че е готино момче.

– Разбирам ти намека – казва онзи с изпъкналите очи. – Искаш да кажеш, че не го прави умишлено.

– Точно тъй. Но, Боже Господи, тази негова потна фланела, уморените му лапи и всичко останало...

Онзи с изпъкналите очи повдига рамене.

– Къде на майната си ще ходи.

И двамата се превиват от смях. Мъжаката си дава вид на уморен. Залата, изпаднала в истерия, крещи: „Пит! Пит!“.

Купонът продължава страхотно.

КРАЙ

© Деймън Найт

Damon Knight

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/152>]